

HAYATI İMANA ŞAHİT KILMAK!

Allah, yeryüzünde düzen inşa edebilen tek varlık olan insana güzel ahlâk ve meziyetlerinin akabinde, nimetini tamamlayacağını vaat etmiştir. Lâkin bunun gerçekleşmesini kendine kulluk etmeye bağlamıştır.

Kur'an-ı Kerim; Hz. Muhammed'e verilmiş bir cevaptır! O ki; büyük erdemlerle donanmış muhteşem bir şahsiyet sahibi olardı. Herkesin derdini kendine dert edinen, kafasında hayata ve ölüme dair birçok sorusu olardı.

İçinde bulunduğu toplumda hâkim olan kanaatin kesinlikle yanlış olduğunun farkında olan, lâkin doğrunun da ne olduğunu bir türlü bilemeyendi.

"O" yalan söyleyemezdi. Doğru sözlü olan, her daim sözünde durandı.

"O" bütün yaratılanların bir gayesi olduğunu düşünürdü. Yalnızlığı tercih edip tenhalara çekilir, içinden gelen sesi dinlerdi.

İbrahim'i geleneğe sahip olan Mekke'de, özellikle Ramazan ayında, daha çok, yaşı kemâle ermiş kimse-ler, dağlardaki mağaralara çekilirlerdi. Orada 'kıyam, rûkû ve secde' gibi hareketlerle 'arınma' ve 'iyileşme' anlamına gelen 'tahannüs' yaparlardı. Bu, toplumun yadırgamadığı bir durumdu.

Muhammed b. Abdullah için otuz beş yaşından sonra çok özel bir dönem başlamıştı. Çocukluğundan beri gittiği farklı yerlerde gördüğü ve dinlediği yanlışlar ve saçmalıklar onu hep düşündürmüştü.

İçinde yaşadığı toplumun inanç ve yaşantı tarzı o toplum insanların yaşadıkları birçok probleme çözüm yolu bulmakta yetersizdi. Hep bir arayış içerisindeydi.

Hayatı ve yanlışları sorgulaması onun gerçek sahibi olan yaratandan özel bir ikrama kavuşmasına sebep olmuştu. Bu ikram ile aklını yitirdiğini ya da toplumda çok itibar sahibi olan kâhin olacağı düşüncesi ile günlerce korkulu anlar geçirdi.

Allah'ın vahyi ile karşı karşıya kaldığında ilk olarak eşine koşan, sevgili eşi tarafından desteklenen Hz. Muhammed üstün bir ahlâk sahibiydi.

Hatice annemiz eşinin ne kâhin olduğunu ne de aklını yitirdiğini şu şekilde dile getirmişti;

*"Hakkında kötü şeyler düşünme, sevin! Yemin ederim ki, Allah seni hiç bir zaman utandırmaz. Çünkü sen akraba-na bakarsın, sözün doğrusunu söylersin, işini görmek-ten aciz olanlara yardıma koşarsın, yoksullara destek olur, onlara yardım edersin."*¹

Kendisinin bir kitapla destekleneceğini de asla ummamıştı.²

"Sana da emrimizden bir ruh üfledik. Sen (daha önce) Kitap nedir, iman nedir bilmezdin..." (Şûra 42/52)

Kitap ve iman bilmediği halde sevgili eşinin ifadesiyle; bütün insanî özellikleri üzerinde barındıran, fıtratı üzere yaşayan bir beşerdi.

1 Buhari, Bedü'l Vahy 3; Ahmed, Müsned, VI/233; İbn İshak, Siyer 178; Zehebi, Tarihu'l İslam, II/63; Taberi, Tarihu'r-Resûl ve'l-Mülûk, II/205.

2 Kasas 28/86.

Hak Teâlâ'nın kendi isimleri olan Rauf ve Rahîm sıfatı³ ile zikrettiği Nebi Hz. Muhammed, vahiyile şereflemeden önceki kırk yıllık zaman diliminde Nahl Suresi 90. ayetiyle bire bir uyuşan örnek ahlakî ile toplumuna örnekti.

Zira Hak Teâlâ şöyle buyurmuştu:

“Muhakkak ki Allah adaleti, iyiliği, akrabaya yardım etmeyi emreder. Çirkin işleri, fenalık ve azgınlığı da yasaklar. O, düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor.” (Nahl 16/90)

Günde beş defa Allah'a itaat etmek ve yakın olmak gayreti ile kıldığımız namazımızda **“Ya Rab! Bize doğru yolu göster!”** (Fatiha 1/6) isteğimizin arkasından gelen ayetler cevap niteliğindedir:

“Elif, Lâm, Mim. Kitap budur; içinde şüpheyi yer yoktur. Kendini koruyanlar ve sakınanlar için rehberdir.” (Bakara 2/1-2)

Hidayeti muttakilere vereceğini vaat eden Cenab-ı Hak, kulu Muhammed'e Hâtemu'l Enbiya kılarak Nebi zincirine son vermiş⁴ ağır bir sorumluluk olan 'ISR'ı bizim üzerimizden almıştır.

“Allah Nebilerden kesin söz almıştı: “Size kitap ve hikmet veririm de, sonra sizdekini doğru sayan bir elçi gelirse, ona kesinlikle inanacak ve yardım edeceksiniz!”

3 Tevbe 9/128.
4 Ahzab 33/40.

Bunu kabul ettiniz mi? Bu hususta ağır ahdimi (ısrımı) üzerinize aldınız mı?” demişti.

Onlar: “Kabul ettik” demişlerdi. “Öyleyse şahit olun, ben de sizinle beraber şahit olanlardanım” demişti.” (Âl-i İmrân 3/81)

Yaratılışın gayesini Allah'a kulluk⁵ olarak niteleyen bir dinin müntesibi olan bizleri Cenab-ı Hak dünya üzerine halife⁶ olarak göndermiştir.

Birbirine muhalif olarak yaratılan insanoğlunun asıl maksadı; Allah'a kulluk kapsamı içinde yeryüzündeki adaleti sağlamak olmalıdır.

Muhalefet etmek, birbirinin yerine geçmek manasında olan halifeliğin içinde barındırdığı şeydir. Bu da başta olanın yerine geçme gayretinde olmayı ve yolunda gitmeyenlere çare sunmayı gerektirir. Halife olma gayreti içinde olan bir kişide altındakilerin itiraz edemeyeceği şekilde bir yaşam tarzı ve ahlâkî olması gerekir.

Haksızlık yapan, yalan söyleyen, çalan, hırsızlık yapan, dolandıran, ne dediğinin ve ne yaptığının açıklamasını yapamayan iktidarlar, sonraki seçimde yıkılmaya mahkûmdur.

Onun yerini bu yolsuzlukları durdurmak isteyen, çözümler sunan muhalefet alacaktır. Zulüm hiçbir zaman devamlılığını sürdüremeyecektir.

5 Zâriyât 51/ 56
6 Bakara 2/30

**“Allah, yaptıkları yanlışlardan dolayı insanları yal-
kalasaydı yeryüzünde kıpırdayan kimseyi bırak-
mazdı. Ama Allah, onları belli bir süreye kadar er-
teler. Süreleri bitti mi ne bir an ertelenmesini, ne de
öne alınmasını isteyebilirler.”** (Nahl 16/61)⁷

Şu da bir gerçektir; herkes lâıık olduğu şekilde yöne-
tilecektir.

**“Bir millet kendilerinde bulunanı (Güzel ahlâk ve
meziyetleri) deđiştirinceye kadar Allah onlara ver-
diği nimeti değiştirecek değildir ve gerçekten Allah
çok iyi işiten, pekiyi bilendir.”** (Enfâl 8/53)

Allah; yeryüzünde düzen inşa edebilen tek varlık olan
insana güzel ahlâk ve meziyetlerinin akabinde, nime-
tini tamamlayacağını vaat etmiştir. Lâkin bunun ger-
çekleşmesini kendine kulluk etmeye bağlamıştır.

Kulluk; içinde itaati barındıran
Âdem'e has bir olgudur. Kulluğun
tersi olan itaatsizlik, kibirlenmek
de İblis'in vassdır.

Âdem olmak ve Âdem kalabilmek
ancak kulluk etmekle, iman-
nın üzerini örtmemekle olur. Hak
Teâlâ, imanın üstünü örtmeyi hay-
vanlaşma olarak adlandırmıştır.

**“Andolsun, biz cin ve insanlardan birçođunu (sanki)
cehennem için yaratmışız. Zira onların kalpleri var-
dır ama onlarla gerçeği kavramazlar; gözleri vardır,
lâkin onlarla görmezler; kulakları vardır, fakat on-
larla işitmezler. İşte onlar hayvanlar gibidir. Hatta
daha sapıktırlar. Onlar gaflete düşenlerin ta kendi-
leridir.”** (A'râf 7/179)

⁷ A'râf 7/34, Yunus 10/49, Hicr 15/4-8, Mü'minûn 23/43

Kâfirin sözlüklerdeki karşılığı; örten, inkâr eden, giz-
leyendir. Çiftçiye de tohumun üzerini toprakla ört-
mesinden dolayı kâfir denmesi göz önüne alınırsa,
Allah'ın ayetlerini görmezlikten gelip o şekilde yaşa-
yanlara da kâfir denmesinin ne kadar anlamlı olduđu
anlaşılabacaktır.

Hedefi tutturup, doğru karar veren hidayette, yanlış
karar verip de bu yanlışta ısrar eden ise delâlettendir.
Seçim hakkını hür irademize veren tek sahibimiz, İsrâ
Suresinde şöyle buyurur:

**“Kim hidayet yolunu seçerse bunu ancak kendi iyi-
liđi için seçmiş olur; kim de dođruluktan saparsa
kendi zararına sapmış olur. Kimse kimsenin gûna-
hının yükünü üstlenmez...”** (İsrâ 17/15)

İrademizi elimize veren Rabbimiz; her insanın içine il-
ham etmiş ve ikramda bulunmuş-
tur:

**“Allah kişinin içine, yaptığı şe-
yin iyi mi yoksa kötü mü olduđu-
nu ilham eder.”** (Şems 91/8)

Abdullah b. Muhammed'in Nebilik
öncesi örnek hayatında, sevgili eşi
Hatice annemizin söyledikleri de

bu ayetin açıklaması hükmündedir.

İç dünyasından gelen sesi dinlemek için çekildiği Hira
mağarasında Kitap ve Hikmet verilen Nebi-Rasul Hz.
Muhammed (a.s), 120.000 ashabının bulunduğu veda
haccında görevini lâııkıyla yapıp yapmadığını ashabı-
na üç sefer sormuş ve aldığı cevap karşılığında;

ŞAHİT OL YA RAB!

ŞAHİT OL YA RAB!

ŞAHİT OL YA RAB!

diyerek fani dünyadan ayrılmıştır. Yıllar geçmesine,
aleyhinde o kadar konuşulmasına, yazılmasına, ka-
ralamalar yapılmasına rağmen hâlâ gündemde yerini
bulmuş, herkesin gözdesi olarak kalabilmiştir.

“De ki: Resullerin ilki değilim. Bana ve size ne yapılacağını bilmem. Ben sadece bana vahyedilene uyarım. Ve ben bir uyarıcıyım.” (Ahkâf 46/9)

Abdullah oğlu Muhammed (a.s), Nebilik öncesi ve sonrasında hiçbir ayrımcılığa sahip olmayan örnek hayatıyla bize nasıl yaşamamız gerektiğini göstermiştir.

Bu örnekliği yaparken de asla ekleme ve çıkartma yapamayacağını, hatta böyle bir durumda cezasının ölüm olacağını Hak Teâlâ; Hakka Suresinde belirtmiştir:

“Eęer (Resul) bize atfen bazı sözler uydurmuş olsaydı, elbette onu kuvvetlice yakalardık. Sonra onun can damarını koparırdık (onu yaşatmazdık). Hiçbiriniz buna mani de olamazdınız.” (Hakka 69/44-47)

Vahyin ilk muhatapları olan Nebi-Resuller Allah’a kulluğu öncelikle kendi nefislerinde uygulayacaklar, yakınlarına öğretecekler ve sonrasında uyarma görevini etrafındakilere şefkatle ve merhametle göstereceklerdir.

“(Ey Muhammed!) Dinleyip de sözün en güzeline uyan kullarımı müjdele. İşte Allah’ın hidayet edip, doğru yola ilettiği kimseler onlardır. İşte onlar akıl sahibidir.” (Zümer 39/18)

Nebi- Resul olan Hz. Muhammed (a.s)’a verecek kullağı olanlar sözün en güzeli olan Kur’ân-ı Kerim’e uyacak ve doğru yolda kalacaktır. Nitekim Kur’ân, hakkı batıldan ayıran bir sözdür.⁸

Sözün özü; Allah kendisine sımsıkı sarılana rahmet ile muamele edecek kendisine giden yolu kolaylaştıracaktır.

“Allah’a iman edip ona sımsıkı sarılanlara gelince onları kendinden bir rahmet ve lütuf içine daldıracak ve kendine doğru (giden) bir yola götürecektir.” (Nisâ 4/175)

Kim Hz. Muhammed’i (a.s) örnek alarak yaşarsa hayatını imanına şahit kılacaktır.

فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ
مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمًا

**“Allah’a iman edip ona sımsıkı sarılanlara gelince onları kendinden bir rahmet ve lütuf içine daldıracak ve kendine doğru (giden) bir yola götürecektir.”
(Nisâ 4/175)**

